

МИРИАМ АЛЪН ДЕ ФОРД БЕЗ ГРЕШКА

Превод от английски: Цвета Карагъзова, 1987

chitanka.info

Двамата мъже влязоха в голямата къща през задната врата, за да не ги видят съседите. Нямаха ключ от предната, пък и никой нямаше да им отвори и да бяха натиснали звънеца.

— Какво толкова... — започна Фъргюсън. — Спряхме, пийнахме по чашка. Не е ваша...

Гърднър го изгледа ледено.

— Именно моя работа е. Ако това се повтори, край на сделката. Ще си намеря друг човек. А сега и двамата си вървете в стаята.

Очакваше я всеки момент.

Тя закъсняваше, както обикновено. Гърднър се намръщи. Ще закъснее и за собственото си погребение.

И за това на съпруга си.

Беше почти един часът след полунощ, когато чу колата. Това бе единственият опасен момент. Нощта беше тъмна и безлунна. Гърднър бе обмислил всичко, както винаги. Не запали входната лампа, само тихо отвори вратата, за да влезе тя. После сам паркира колата ѝ до тази страна на къщата, където храстите бяха най-гъсти. Ако трябваше да ѝ обяснява къде да я остави, щеше само да предизвика излишен спор. Върна се бързо и затвори вратата.

Тя стоеше права в хола и чакаше. Не я покани във всекидневната.

— Готово ли е всичко? — попита тя със свойствения си арогантен тон.

— А вие готова ли сте? — сопна се той. Ако трябваше да стига до арогантност, лесно можеше да ѝ смачка фасона.

Тя се усмихна.

— Имате предвид парите? Нося ги. Половината сега, половината после.

Гърднър преглътна гнева си.

— Споразумението не беше такова, мадам. Вие купувате, аз продавам. Ако не бяхте сигурна, че притежавам това, което искате, и не мога да гарантирам доставянето му, преди всичко нямаше да се обърнете към мене. Трябва да платя на хората утре сутринта. Дайте ми цялата сума и да приключваме.

Тя поклати упорито глава. Гърднър сви пестници.

— От какво се страхувате — подхвана той, — от изнудване ли? Аз съм търговец. Продавам стоката си и преставам да се интересувам от купувача.

— Не от вас... от хората, които сте наели.

— Това е точната дума, наел съм ги. Наемал съм ги и по-рано, несъмнено ще ги наемам и занапред. Тях или други като тях. Те са професионалисти, специалисти. Нямаат други интереси, освен да свършат работата и да получат парите си. И моля, запомнете добре, че всички евентуални проблеми, които възникнат с мен или с тях, неизбежно ще опрат и до вас. Никой от нас не може да обвини другия, всички сме свързани. Това осигурява безопасността и на двете страни, или на всички ни, ако така ви харесва повече.

Тя отвори неохотно чантата от крокодилска кожа. Той преброи парите внимателно, прегледа банкнотите — номера на серията и броя им. Остави купчината небрежно върху масата в хола и отвори вратата.

— Лека нощ, мадам, и сбогом. Не включвайте светлините на колата, докато не излезете на шосето — усмихна ѝ се той с края на устните си. — Утре следобед мечтите ви ще се сбъднат. Поздравявам ви.

Здраво затвори и залости вратата след нея, ослушвайки се, докато колата се отдалечи, после събра купчината банкноти, загаси лампата в хола и се изкачи по стълбите.

Дънлап, глухонемият, когото Гърднър беше измъкнал преди години от бордеите и сега му служеше с робска преданост, сервира закуската на Коутс и Фъргюсън в кухнята. Гърднър получи своята на поднос в спалнята си. Като се нахрани, изкъпа, обръсна и облече, слезе в кабинета си и позвъни за двамата мъже.

Заоглежда ги критично: Коутс, по-едрият, беше спокоен и мълчалив както винаги, но Фъргюсън изглеждаше нервен и разсеян. Гърднър си отбеляза наум да не го използва следващия път. Днес обаче ще свърши работа, всъщност само ще помага на Коутс, а Коутс е човек, на когото може да се разчита, че ще изпълни точно заповедите и ще изпипа всичко както трябва, стига парите да са в джоба му.

Имаше предостатъчно време: Джеймс Уордъл Блейкъни никога не се появяваше сутрин в службата си преди 11:30.

— Знаете какво трябва да правите — погледна ги Гърднър хладно. — Някакви въпроси?

Фъргюсън се засуети.

— Също като случая Санчес, нали?

— Точно обратното на случая Санчес — сопна се Гърднър. — Онова беше явно отвличане и развързката беше инцидента. Този път ни плащат, за да се установи, че има инцидент.

Фъргюсън имаше лошия навик да се подхилва. Да, ще трябва да се освободи от него, реши Гърднър, и разбира се, това означаваше, че ще трябва да бъде ликвидиран. Как може човек с неговия опит да се проваля така? Коутс се мръщи, забеляза Гърднър, сигурно и той мисли същото.

— Освен това — добави Гърднър — трябва да проявяваш повече разум и да не отваряш дума за стари случаи.

— О, разбира се, разбира се — заоправдава се нервно Фъргюсън.

Чудя се, помисли Гърднър, дали това се дължи на факта, че се ожени? Един брак проваля всеки добър специалист в бранша. Съвсем съзнателно улови погледа на Коутс и без Фъргюсън да забележи, прибави няколко банкноти повече в едната от двете купчини на бюрото. Коутс кимна едва забележимо.

— Ето ви парите — каза Гърднър. — Пребройте ги и тръгвайте. Знаете плана, имате билети за самолет. Всичко ли е окей?

— О, разбира се, разбира се — повтори Фъргюсън и натъпка парите в единия си джоб, без изобщо да ги погледне.

Коутс преброи своите внимателно, кимна отново и ги прибра в портфейла си. Сбогом, Фъргюсън, каза си Гърднър, ще споделиш съдбата на Джеймс Уордъл Блейкъни още преди да се мръкне.

Двамата излязоха от задната врата. Гърднър чу как я затвориха и как Дънлап я залости. Сега, след като грижите му приключиха, той се облегна на стола и запали първата пура за деня. Още една добре обмислена търговска сделка. „Не е зле — реши той — да си дам малко почивка. Може би да замина някъде, преди да се захвана с нещо друго. Човек не бива да е алчен.“

Джеймс Уордъл Блейкъни, ако изобщо би могъл да подозира това, имаше някои общи черти с Огъстъс Гърднър: беше надменен, горд, независим, упорит и прецизен. Наистина имаше и други, свършено различни от тези на Гърднър, но те не са от значение в случая.

За да поддържа тялото си винаги в добра форма — въпрос на суета за един четиридесет и четири годишен мъж с двадесет и шест годишна съпруга, — всеки път, когато беше в града, той задължително извървяваше пеша разстоянието от миля и половина от своя дом до службата си, независимо от времето, освен ако навън не бушуваше ураган или снежна виелица. Движеше се винаги по един и същи път, бързо, без да забелязва нищо край себе си, вгълбен в проблемите си.

А големият му проблем днес беше обединението на Метрополитън. Да използва ли, или не новата машинка на предстоящата обедна среща? Беше ли етично? Ще може ли ползата от това да заличи съмнителната ѝ същност? Нюнъм, разсъждаваше той, беше хитър клиент и повече от сигурно би си послужил с нея, ако я притежаваше. Да, реши Блейкъни, ще я използва. И потупа с ръка предния горен джоб на костюма си. Изумително, докъде е стигнала техниката!

В този миг обаче за негово голямо неудоволствие го заговори някакъв мъж, който вървеше право срещу него. Раздразни се най-вече защото изобщо не можеше да познае елегантния усмихваш му се човечец, застанал пред него с протегната за поздрав ръка.

— Мистър Блейкъни! — възкликна мъжът и зъбите му светнаха. — Колко се радвам, че ви виждам отново!

Блейкъни се беше срещал с най-различни хора по най-различни поводи. Никакъв спомен не можеше да му помогне да свързва физиономиите с имената. Освен това отчиташе с огорчение факта, че паметта му не побираше толкова много, колкото преди... двадесет години. Но учтивостта го задължаваше да поеме подадената ръка.

— И аз се радвам да ви видя, хм... — заекна той, надявайки се, че все пак е проявил достатъчно любезност, за да не обиди един човек, който може би смята, че не трябва да бъде забравен.

Но вместо да му отговори нещо, човечецът хвана ръката на Блейкъни изненадващо силно и за пълно учудване и ужас на финансиста го помъкна като зашеметена риба към една кола, спряла зад завоя. Преди Блейкъни да разбере какво става — беше напълно погълнат от въпроса за обединението на Метрополитън, — огромен плещест субект го сграбчи здраво за другата ръка. Така заклещен между двамата, той беше завлечен, напъхан в колата и след по-малко от минута лежеше проснат на пода отзад със запушена уста и вързани

очи, прикрит с одеяло, а огромният мъж беше стъпил здраво върху гърба му. Блейкъни започна да се върти и да издава нечленоразделни звуци, с което не постигна нищо, а колата се понесе съвсем нормално по улицата.

Скоро престана да се върти. Явно беше отвлечен за откуп; помисли си, че всъщност тези неща бяха излезли от мода още от времето преди Втората световна война. Но помнеше добре коментарите, писани за подобни случаи — не друг, а именно жертвите на похищението, запазили главите си и използвали правилно ума си, успяваха не само да се измъкнат невредими, но можеха след това да заведат при престъпниците и полицията, а понякога даже и да си върнат парите за откупа.

Беше лишен от всичките си сетива, освен ушите, но поне тях можеше да използва.

Знаеше наизуст как щяха да се развият събитията. Похитителите щяха да го завлекат на тайно място и да го държат затворен, докато изпратят писмо с иск за откуп или се обадят по телефона на жена му, или пък се свържат с някой от търговските му съдружници. По всяка вероятност второто, защото Айрис няма представа нито откъде, нито как да намери значителната сума, каквато повече от сигурно ще поискат за него. Тя или неговият съдружник ще бъдат предупредени да не уведомяват полицията, но те ще го направят тайно, опасяваше се той. Би желал да не го правят, на отвлечените могат да се случат лоши неща, ако посредниците им не изпълняват точно нарежданията.

Разбра кога излязоха на магистралата, кога се отделиха от нея и павираното шосе премина в черен път, където колите започнаха да намаляват, докато накрая се движеха вече сами. Край всеки голям град на относително близко разстояние с кола все още има пустеещи или изоставени земи, където обикновено не минава никой. Тези хора бяха професионалисти, предварително бяха избрали скривалището. Блейкъни имаше доста добра представа за посоката, по която се бяха отдалечили от града, можеше даже да си припомни още няколко подобни места, край които бе минавал с кола по един или друг случай, почти без да ги забелязва. На някое от тях, представяше си той, трябва да има порутена къща.

Сигурно беше така, защото автомобилът спря — усещаше се, че е разнебитена таратайка, още едно доказателство колко опитни бяха

престъпниците — несъмнено я бяха купили от някое гробище за стари коли на нищожна цена, с единствената цел да стигнат с нея, където са си наумили и да се върнат обратно естествено без Блейкъни и пазача му; след това колата щеше да бъде изоставена в някоя пресечка. По този начин се избягват усложненията с крадени коли. Като човек с организационен талант Блейкъни одобри напълно плана им — действуваха делово и без грешка.

— Излизай — заповяда едрият мъж на задната седалка и вдигна крака от покритото с одеяло тяло на Блейкъни. Това бе първата дума, произнесена от него. Махнаха одеялото и Блейкъни изпълзя вдървено през отворената врата и се изправи на крака.

Получи смътно впечатление, че наоколо има дървета, поне наблизо имаше едно и той се облегна на него, докато игличките престанат да пълзят по вдървените му ръце и крака. Сега ще го набутат в къщата, която е сигурно съвсем наблизо, и ще го оставят в тъмна стая — затворническата му килия, докато бъде изпратен откупът. През ума му изобщо не можеше и да мине мисълта, че няма къща в радиус от една миля в никаква посока.

— Окей — рече Фъргюсън. — Чупи се.

Говореше на Коутс, който пусна ръката на Блейкъни. Фъргюсън застана между две недорасли борчета в просеката и се прицели внимателно във врата на Блейкъни.

Блейкъни се просна по очи, тежко, без звук. Потръпна за миг и застина неподвижно.

— Добре, а? — отбеляза победоносно Фъргюсън. И се разсмя, почти цвилейки от радост.

— Чиста работа — призна Коутс. — Чувал съм, че нямаш грешка.

Най-после настъпи време за някои промени в първоначалния план.

Фъргюсън беше в повишено настроение. Коутс го гледаше с отвращение. Гърднър беше прав: може би по-рано Фъргюсън да е вършил добра работа, но времето му беше минало. Вече не беше нужен.

— А сега — каза Фъргюсън възбудено — обърни го, много е тежък. Ще му оставим портфейла, трябва да намерят документите му,

но човек като него вероятно носи много пари със себе си и няма причини да не ги вземем. Нещо като премия — изкиска се той отново.

Промяна номер едно в плана: никакви пари не трябва да се взимат от Блейкъни, иначе полицията ще разбере, че е имало и трети човек. Няма време за губене.

Фъргюсън прибра револвера в калъфа и запали цигара. Не преставаше да бърби и да се върти.

— Щом свършим всичко, качваме се на колата и изчезваме, нали? Отиваме в града, зарязваме таратайката, където кажеш, после вече можем да се разделим и всеки тръгва самостоятелно към летището. Ти си поемаш пътя и аз моя. Работил ли си за Гърднър досега?

— Два пъти — отвърна Коутс. — А ти?

— Много повече. Но никога толкова нещо, само обикновени убийства — засмя се той, — това обаче не е шега, нали? Този Гарднър, какъв мозък!

— Затваряй си човката — сопна се Коутс. Най-много мразеше празните приказки.

Фъргюсън пак се изсмя. Но не престана да дрънка.

— Кой ме слуша, освен ти и нашият мъртъв приятел тук? Бога ми, чувал ли си някога за такъв план? Нещо по-хитро измислено? С един удар става богатата вдовица. Чудя се само как се е свързала с Гърднър?

— По същия начин, както и ние — отвърна Коутс. — Чрез синдиката. Може да не е долна флърца, ама и божа кравичка не е! Сигурно сама е измислила всичко от начало до край. Сега, ако искаш...

— Окей, окей, нека първо си поема дъх. Нямаме бърза работа. Да, така и предполагам, че е станало. Тя е два пъти по-млада от него и два пъти по-красива! — захили се Фъргюсън. — Вероятно първо той я е намерил в някой бар, после тя го е хванала в капана. Направо и се възхищавам. Разбира се, Гърднър е разработил подробностите заедно с нея, но цялата работа, да напише писмото за откуп сама на себе си, предполагам под диктовката на Гърднър, като той е взел мерки да изчезне използваната за това машина, и да го покаже на ченгетата, все едно че вече е платила откупа, и хващам се на бас, че е ставало дума за много пари — е, платиха ни добре, но то е нищо в сравнение с цялата сума...

На Коутс му омръзна да го слуша.

— Хей! — извика той рязко. — Я погледни!

Стреснат, Фъргюсън се обърна. Внезапно Коутс, и без това два пъти по-тежък и по-силен от него, го сграбчи, измъкна револвера му — двата куршума трябваше да бъдат изстреляни от едно и също оръжие — и преди дребният човечец да разбере какво става, Коутс стреля в слепоочието му, държейки револвера достатъчно близо, за да останат следи от барута.

Фъргюсън падна като покосен. Коутс ловко закрепил оръжието в безжизнената ръка. Нямаше нужда да заличава от него отпечатъците от пръстите си, нито по колата — не беше докосвал нищо, по което би могъл да остави следи, а за Фъргюсън вече нямаше значение.

Промяна номер две в плана: не можеше да вземе колата. Иначе щеше да се разбере, че е било замесено трето лице. Е, още беше рано, пък и се намираше на четири-пет мили, не повече, от най-близката автобусна спирка в едно градче. Оставаше ли още нещо за вършене?

Да, делът на Фъргюсън — Коутс го беше спечелил заслужено, освен това щеше да изглежда твърде подозрително, ако у Фъргюсън намереха толкова много пари. Взе ги, оставяйки прилична сума, каквато би могло да се очаква да носи със себе си човек като Фъргюсън, после прехвърли банкнотите при своя дял и прибра всичко в специалния колан, който си беше сложил, за да не се издуват джобовете му. А самолетният билет на Фъргюсън? Не, по-добре да го остави, той щеше да ги насочи към Фъргюсън още преди да изследват отпечатъците му. Коутс притегна панталоните си и се огледа, за да се увери, че не е забравил нищо.

Всичко беше наред. Фъргюсън беше купил колата, Коутс никога не беше виждал дребния мъж, преди да го срещне вчера у Гърднър, така че нищо не ги свързваше. Измъчваше го само един въпрос: дали да ускори разкриването на престъплението чрез анонимно обаждане по телефона? Гърднър беше дал да се разбере недвусмислено, че тялото на Блейкъни трябва да бъде намерено веднага; съпругът трябваше да бъде намерен мъртъв, преди завещанието му да бъде узаконено. Мястото беше изолирано, но може би ловци, деца или туристи, решили да минат напреко, щяха да се натъкнат на трупа скоро, на следващия ден? А можеше и изобщо да не го открият.

Е, в края на краищата, преди да се качи на автобуса, ще се обади по телефона в градския полицейски участък, ще ги уведоми и ще затвори слушалката. Съпругата, от своя страна ще се свърже с ченгетата веднага, щом получи саморъчно изпратеното си по пощата писмо за откуп, а дотогава новината вече ще бъде разпространена по вестниците и по телевизията.

Хвърляйки последен поглед върху добре подредената сцена зад гърба си, Коутс пое уверено по черния път към шосето, готов всеки миг да се скрие, ако зърне случаен минувач. Жива душа не пресече пътя му, освен самотен заек мъжкар. Разчитайки на късмета си досега, Коутс се надяваше, че няма да има и много коли по шосето в този час на деня, а пък и да се зададеше някоя, беше решил да започне да тича, създавайки впечатление, че бяга за здраве. Не беше така елегантен като Гърднър, но изглеждаше достатъчно добре и можеше да бъде взет за страстен поклонник на новата спортна мода, никой не би го помислил за стопаджия, за да спре за него колата си.

Крачеше напред, усмихвайки се при спомена за внезапния ужас, изписал се върху лицето на Фъргюсън малко преди да издъхне. Нека се чудят защо похитителят е убил жертвата си и след това изведнъж по необясними причини се е самоубил със същото оръжие.

Добра работа, добре свършена, ликуваше Коутс. Съвсем професионално, без грешка.

Всичко вървеше добре като по часовник. Айрис Блейкъни дори не чувствуваше да е нервна. Нямахше място за нерви, поне с посредник като Гърднър. Трябваше само да изпълнява точно указанията му и тя го правеше. Очевидно някои от неговите хора беше съобщил за случая по телефона, за да ускори откриването на горкия Джеймс, защото тялото му беше намерено още преди да се мръкне.

Изрепетира поведение на потрес и скръб, каквито би трябвало да изпита при съобщението на печалната новина. Не след дълго телефонът ще zazвъни и ще бъде обсадена от репортери и приятели на Джеймс, роднини и негови търговски съдружници. Слава богу, че поне тя нямахше такива близки. Една-две седмици шум и безпокойства и започва великолепият ѝ нов живот. Да, ето че вече звънят на предната

врата и тя се напрегна за първата среща, като чу, че слугинята отива да отвори.

Влязоха двама мъже. Бяха цивилни, но тя веднага разбра, че са детективи.

— Имате ли... имате ли някакви новини? — попита тя с разтреперан глас, все едно че не беше чула нищо по телевизията.

Заслуша в пълно недоумение, когато единият произнесе думите, предхождащи всеки арест още от времето на случая Миранда.

— Но какво... — превключи тя бързо от изненада на гняв.

— Стига, сестро — обърна се към нея отегчено другият детектив. — Знаеш ли какво намерихме в предния джоб на костюма на съпруга ти? Едно от онези великолепни нови мини магнетофончета. Когато е паднал, то се е ударило в земята и е задействувало. И само как говори!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.